

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/422-0/2015
Érkezett:	2015 JAN 29.
Példány:	1
Melléklet:	8 db
Kezelőiroda:	ju

Tiszújvárosi Járásbíróság	2.
Az ügy száma:	P. 2.0477214
Érkezett:	2015 JAN. 19
Pld:	1001 db
Érkező mód: postán / személyesen /	
hivatali közbeszólással / hivatali kapu	

Tisztelt Alkotmánybíróság !

Kondrák Mihály ([REDACTED] alatti lakos) **indítványozó**, a Tiszaújvárosi Járásbíróság előtt 12.P.20.047/2014. szám alatt a Debreceni Közlekedési Zrt. (4025 Debrecen Salétrom u. 3.) felperes által indított **per alperese, ekként az egyedi ügyben érintett személy**, a 8. sorszámú elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésem folytán hozott, a **Miskolci Törvényszék 2.Pf.21.268/2014/3. számú jogerős ítéletével szemben** az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, a 24. cikk (3) bekezdés b) pontja, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 2. §-a, 27. §-a, 43. § (1) bekezdése alapján – az alkotmányjogi panasz benyújtására az Abtv. 30. § (1) bekezdésében előírt határidő megtartásával –

alkotmányjogi panaszt terjesztek elő.

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a Miskolci Törvényszék 2.Pf.21.268/2014/3. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, azt semmisítse meg.

Az Abtv. 53. §-ának (2) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz iránti indítványt az ügyben első fokon eljáró Tiszaújvárosi Járásbíróságnál, az Alkotmánybírósághoz címezve nyújtom be, és kérem azt a (3) bekezdés szerint az Alkotmánybíróság részére továbbítani. A rendelkezésemre álló jogorvoslati lehetőséget kimerítettem, az alkotmányjogi panaszt a rendes jogorvoslatként nyitva álló fellebbezési lehetőség kimerítését követően terjesztem elő. Az indítványhoz mellékletet nem csatolok, az indítványban foglaltakat igazoló dokumentumok a per iratai. Az adataim kezeléséhez hozzájárulok.

Az alkotmányjogi panaszom alapjaként hivatkozom arra, hogy a támadott ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslatihoz való jogot.

Az alapul szolgáló perben a másodfokú eljárásban eldöntendő kérdés jogkérdés volt:

Terhelte-e a parkoló alperest parkolási díjfizetési kötelezettség 2012. december 1-én szombaton 14 óra után. A kihelyezett tájékoztató tábla szerint a perbeli helyszínen a parkolás díjfizetéshez kötött időszaka: munkanapokon 8-14 óra, szombati napokon 8-14 óra. Eszerint a szombati nap a díjfizetés tekintetében a munkanapoktól eltérően szabályozott, kivételként nevesített. Érinti-e az így szabályozott parkolási rendet a 2013. évi munkaszüneti napok körüli munkarendről szóló 28/2012. (IX. 4.) NGM rendelet 2. §-ának a) pontja, amely szerint „A 2013. évi munkaszüneti napok körüli - a naptár szerinti munkarendtől való eltéréssel járó - munkarend a következő: 2012. december 1. szombat munkanap.” A felperes parkoló társaság 2012. december 1-én szombaton a munkanapokra vonatkozó parkolási rendet alkalmazta és parkolási díj és pótdíj fizetést írt elő, azt érvényesítette a perben.

Az alperes panaszára a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége határozatában megállapította, hogy a felperes által a debreceni fizető parkolási övezetekben kihelyezett tájékoztató táblákon a díjfizetési kötelezettséggel kapcsolatos tájékoztatás alkalmas a

fogyasztók megtévesztésére; a jogsértő magatartás folytatását megtiltotta. A másodfokon eljáró Nemzeti Fogyasztóvédelmi Hatóság a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény rendelkezéseibe ütközőnek ítélte a felperes gyakorlatát.

Az első fokon eljáró Tiszaújvárosi Járásbíróság a 12.P.20.047/2014/8. számú ítéletében ebben a keretben a kereseti kérelem szerint marasztalta az alperest. Az elsőfokú ítélet jogi indoklásában alkalmazottként felhívott jogszabályok: A közúti közlekedésről szóló 1988. évi I. törvény, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 205. § (1) és (3) bekezdés, a 216. § (1) bekezdés.

Az alperes az ügy érdemi elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezések téves alkalmazására, az elsőfokú bíróság ítéletének jogszabálysértő voltára alapított fellebbezésében felhívott, alkalmazni elmulasztottként, illetve tévesen alkalmazottként megjelölt jogszabályok: a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény 205/A. § (1) bekezdése, 209. § (4) bekezdése, 209/A. § (2) bekezdése, 207. § (2) bekezdése.

A Miskolci Törvényszék 2.Pf.21.268/2014/3. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 394. § (1) bekezdése és 254. § (3) bekezdése szerint indokai alapján hagyta helyben.

A Miskolci Törvényszék 2.Pf.21.268/2014/3. számú ítélete Magyarország Alaptörvénye alábbi cikkeit sérti:

ALAPVETÉS R) cikk (1) Az Alaptörvény Magyarország jogrendszerének alapja. (2) Az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

XXVIII. cikk (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

XXVIII. cikk (7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

28. cikk A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

Az Alkotmánybíróság a 61/2011. (VII. 13.) AB határozatában elvi jelentőséggel kimondta, hogy az "[e]gyes alapjogok esetében az Alkotmány ugyanúgy fogalmazza meg az alapjog lényegi tartalmát, mint valamely nemzetközi szerződés (például a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya és az Emberi Jogok Európai Egyezménye). Ezekben az esetekben az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje" {ABH 2011, 291, 321.; legutóbb megerősítve: 32/2012. (VII. 4.) AB határozat, Indokolás [41]}. A hazai alapjogvédelem minimumszintje tehát nem süllyedhet a vállalt nemzetközi jogi elvárások alá.

Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata

8. cikk Minden személynek joga van az alkotmányban vagy a törvényben részére biztosított alapvető jogokat sértő eljárások ellen a hazai bíróságokhoz tényleges jogorvoslatért folyamodni.

10. cikk Minden személynek teljesen egyenlő joga van arra, hogy ügyét független és pártatlan bíróság méltányosan és nyilvánosan tárgyalja, s ez határozzon egyrészt jogai és kötelezettségei felől, másrészt minden ellene emelt bűnügyi vád megalapozottsága felől.

1976. évi 8. törvényerejű rendelettel kihirdetett, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülésszakán, 1966. december 16-án elfogadott **Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya**

II. rész 2. Cikk 3. Az Egyezségokmányban részes minden állam kötelezi magát annak biztosítására, hogy c) az illetékes hatóságok a helytállónak elismert jogorvoslatnak érvényt szerezzenek.

14. Cikk 1. A bíróság előtt mindenki egyenlő. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit a törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el.

1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett **Egyezmény az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről**

6. Cikk - Tisztességes tárgyaláshoz való jog - 1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.

13. Cikk - Hatékony jogorvoslathoz való jog - Bárkinek, akinek a jelen Egyezményben meghatározott jogait és szabadságait megsértették, joga van ahhoz, hogy a hazai hatóság előtt a jogsérelem hatékony orvoslását kérje az esetben is, ha e jogokat hivatalos minőségben eljáró személyek sértették meg.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény vonatkozó rendelkezései:

1. § Ennek a törvénynek az a célja, hogy a természetes személyek és más személyek vagyoni és személyi jogaival kapcsolatban felmerült jogviták bíróság előtti eljárásban való pártatlan eldöntését az e fejezetben meghatározott alapelvek érvényesítésével biztosítsa.

2. § (1) A bíróságnak az a feladata, hogy - összhangban az 1. §-ban foglaltakkal - a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse. (4) A bíróság e törvény alkalmazása során annak rendelkezéseit, csak az ebben a fejezetben meghatározott alapelvekkel összhangban értelmezheti.

212. § (1) A bíróság a per érdemében ítélettel, a per során felmerült minden más kérdésben - ideértve a per megszüntetését is - végzéssel határoz.

220. § (1) Az írásbafoglalt ítéletnek tartalmaznia kell: d) az ítélet rendelkező részét és indokolását;

221. § (1) Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

233. § (1) Az elsőfokú bíróság határozata ellen - amennyiben a törvény ki nem zárja - fellebbezésnek van helye.

235. § (1) A fellebbezésben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a fellebbezés irányul és elő kell adni, hogy a fél a határozat megváltoztatását mennyiben és milyen okból kívánja.

239. § Amennyiben a jelen fejezet másként nem rendelkezik, a törvény Második Részének az elsőfokú eljárásra vonatkozó rendelkezéseit a másodfokú eljárásban is megfelelően alkalmazni kell.

253. § (2) Ha az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, a másodfokú bíróság ezt helybenhagyja, ellenkező esetben az elsőfokú bíróság ítéletét egészben vagy részben megváltoztatja, illetőleg közbenső ítéletet vagy részítéletet hoz.

254. § (3) Az eljárást befejező határozatban az elsőfokú bíróságot meg kell nevezni, és ügyszámát is fel kell tüntetni. Ha a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet indokai alapján hagyja helyben, a másodfokú ítélet indokolásában csupán erre a körülményre kell utalnia.

387. § (1) Az I-XIV. Fejezet szabályait az e Részben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni a járásbíróság hatáskörébe tartozó, a 24. és 25. § rendelkezései szerint számítva az egymillió forintot meg nem haladó, kizárólag pénz fizetésére irányuló követelések érvényesítésére indított perekben - a 349. § (4) bekezdésében meghatározott pereket ide nem értve -, amelyekben az eljárás fizetési meghagyással szemben előterjesztett ellentmondás folytán alakult perré, vagy amelyek egyébként a 315. § (2) bekezdése alapján fizetési meghagyásos eljárást követnek (kisértékű perek).

392. § (1) Fellebbezésnek az elsőfokú eljárás szabályainak lényeges megsértésére vagy az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással van helye.

393. § (1) A fellebbezést a tanács elnöke a 240-242. §-ban meghatározott intézkedések szükségessége megvizsgálásával egy időben hivatalból elutasítja, ha a fellebbezés - figyelemmel a 392. § (5) és (6) bekezdésére is - nélkülözi a 392. § (1) bekezdésében megjelölt hivatkozást.

271. § (2) Nincs helye felülvizsgálatnak olyan vagyoni jogi ügyekben, amelyben a felülvizsgálati kérelemben vitatott érték, illetve annak a 24. §, valamint 25. § (3) és (4) bekezdése alapján, továbbá a 25. § (3) bekezdésének az egyesített perekre történő megfelelő alkalmazásával megállapított értéke a hárommillió forintot nem haladja meg.

Az alkotmányjogi panasz részletes indokolása:

A sérelmezett bírói döntés a következő alkotmányos indokok alapján ellentétes az Alaptörvény fent megjelölt rendelkezéseivel, nincs összhangban az Alaptörvényben biztosított jogokból fakadó követelménnyel. Az állított, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség egyben - az indítványozó megítélése szerint - alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is.

A törvényszék az indítványozó egyedi ügyében a jogalkalmazása során az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályt nem az Alaptörvény - a bíróságok számára a jogalkalmazásuk során az értelmezés alkotmányos kereteit kijelölő - 28. cikk első mondatának megfelelően értelmezte, nem a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében meghatározott, a hatékony rendes jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülését szolgáló követelményeknek megfelelően alkalmazta. Ezért a törvényszék eljárása, az annak során hozott jogerős bírói döntés, az alkotmányjogi panasszal támadott ítélet nincs összhangban az Alaptörvénnyel, azzal ellentétes.

Az alaptörvény-ellenes jogerős ügydöntő bírói döntés által okozott egyéni jogsérelem orvosolása csak alkotmányjogi panasz útján történhet meg. Az alapjogvédelmi szereppel felruházott Alkotmánybíróságnak van csak lehetősége arra, hogy az indítványozó számára a támadott bírói döntés alkotmányossági szempontú felülvizsgálatával egyéni, szubjektív jogvédelmet nyújtson, az Alaptörvényben biztosított alkotmányos alapjogoknak, az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeknek érvényt szerezzen, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet a bírói döntés megsemmisítésével kiküszöbölje.

Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog tartalmát az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás részeként megjelenő jogként határozta meg. Az Alkotmánybíróság által irányadónak tekintett strasbourgi Emberi Jogok Bíróságának az indokolt bírósági döntéshez fűződő jog tekintetében kialakított gyakorlatában a tisztességes eljárás és a jogállamiság elvéhez tartozik az a követelmény, hogy a bíróságok a döntéseik alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel mutassák be; a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alapossággal vizsgálja meg, és erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot; nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és a vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben.

Az indítványozó álláspontja szerint az indokolt bírói döntéshez fűződő jog része a hatékony rendes jogorvoslathoz való jognak is. A rendes jogorvoslatra vonatkozó, az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében alapvető jogként garantált jog a bírói hatáskörbe utalt jogvitákban nem a bírói szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás pusztá lehetőségének alaptörvényi biztosítását jelenti. A jogorvoslathoz való jognak immanens tartalma kell, hogy legyen a jogorvoslás tényleges érvényesüléséhez fűződő jog is, a jogsérelem orvosolhatóságának biztosítása a fellebbezett határozat tényleges felülvizsgálatával.

Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III. 1.) AB határozatában az indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye kapcsán kifejtettek szerint „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. [34]

A bíróság indokolási kötelezettségének kiemelt jelentőségét adja a kísértékű perekben az, hogy a perrend általános szabályaitól eltérően a perorvoslatok lehetősége korlátozott, rendes jogorvoslatként fellebbezésnek csak a Pp. 392. § (1) bekezdésben írtakra hivatkozással van helye, és a 271. § (2) bekezdés szerint nincs helye felülvizsgálatnak. A törvényszék ezért a másodfokú ítéletében a fellebbező a jogorvoslathoz való alkotmányos jogát nem kezelheti formális jogként a jogi indokolás mellőzésével.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálja felül: ez egyidejűleg jog és kötelezettség. A felülbírálat során nem pusztán a [részben vagy egészben] megváltoztatásra irányuló fellebbezési kérelemről, hanem annak a fellebbezésben felhozott indokairól is köteles állást foglalni. Ez következik a fellebbezés kötelező tartalmi elemeit meghatározó, annak hiánya esetén érvényesülő eljárásjogi jogkövetkezményből, a fellebbezés érdemi vizsgálat nélküli, hivatalbóli elutasításából is.

A kisértékű perekben mindemellett a pertárgy értékétől függetlenül a per tárgya lehet olyan igényérvényesítés, amely kardinális jelentőségű, alapvető (akár alanyi) jogokat, vagy kötelezettséget, garanciális jelentőséggel bíró kérdést érint. Ezen túl a bíróság előtti igényérvényesítés e perekben az érvényesített követeléshez képest a költségeket előlegező felperes, illetve a költségeket viselő peresztes fél számára nagyobb anyagi terhet jelenthet a pertárgyértékhez kapcsolódó illeték, illetve az ügyvédi munkadíj jogszabályi minimum összege folytán. E az indítványozó panasszal érintett perében csak az elsőfokú eljárásban a 13 120 forint marasztalási összeghez képest 18 695 forint ellenérdekű fél javára megfizetendő perköltséget, és az államnak megtérítendő 10 000 forint eljárási illetéket jelentett.

Alkotmánybíróság több korábbi [291/D/2007., 19/1999.(VI.25.), 13/2002.(III.20.)] határozatában kifejtettek szerint a bíró szervezeti és státusbeli szabadságának garanciáját jelentő, az ítélezésben testet öltő bírói függetlenség nem jelenti a bírói hatalom korlátlanságát. A bírói függetlenség alkotmányos korlátját jelenti az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésében deklarált alapvetés, az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire kötelező volta folytán az ítélezési tevékenység törvényi alávetettsége.

A polgári perrendtartás, a polgári per eljárási törvénye a 239. §-ban foglalt utaló szabálya folytán a 220. § (1) bekezdés d) pontjában kötelezi a másodfokú bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására annak előírásával, hogy az írásba foglalt ítéletnek tartalmaznia kell az ítélet rendelkező részén túl az indokolását is. Az annak tartalmát kifejtő 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Ezek a jogszabályok pedig a perbevitt jogvitával érintett igény elbírálására irányadó anyagi jogi rendelkezések.

A rendes jogorvoslathoz fűződő alkotmányos alapjog AB határozatokban kifejtett tartalma, a perrend fair trial eljárásjogi alapelve nem sérülhet a fellebbezés törvényi szintű, Pp-ben szabályozott, a kis perértékű perekben is irányadó szabályainak az alkalmazása során. A 19/2009. (II. 25.) AB határozatában is utalt arra az Alkotmánybíróság, hogy a közvetlen alkotmányi garanciák gazdaságossági és célszerűségi okokból az eljárás egyszerűsítése vagy az időszerűség követelményének érvényesülése címén sem mellőzhetők.

Az indítványozó jogorvoslathoz és a bíróság tisztességes eljáráshoz való, alaptörvényben garantált joga akkor érvényesült volna, ha a rendes jogorvoslat során a fellebbviteli bírósággént eljáró törvényszék érdemben döntött volna a fellebbezésről, állást foglalt volna a fellebbezés érdemi elbírálásához a kisértékű perekben megkívánt, az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazásáról, a fellebbezési kérelemnek az elsőfokú ítélettől eltérő jogi indokairól. Ennek hiányában nem teljesült a fellebbezés érdemi elbírálása.

Az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozással benyújtott fellebbezésben az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása során figyelmen kívül hagyott, alkalmazandóként az elsőfokú ítéletben felhívottaktól eltérő jogszabályok felhívása kizárta a Pp. 254. § (3) bekezdés alapján, a fellebbezési érvek értékelésének, felhívott jogszabályok alkalmazhatósága kizárása jogi indokának a teljes mellőzésével az első fokú ítélet indokai alapján történő helybenhagyását.

Az alapul fekvő egyedi ügyben az indokolás hiánya az indítványozó által a fellebbezésében megfogalmazott, világosan és pontosan körülírt, választ igénylő lényeges kérdéseket érint. A törvényszék nem adott számot a fellebbező félnek az ügy jogi megítélése szempontjából lényeges körülményeit érintő, jogi érvekkel alátámasztott érveiről. A törvényszék részéről az indokolás, a bírói jogi érvelés hiánya folytán csak arra vonható le következtetés, hogy az ügyet jogerősen és véglegesen eldöntő fellebbviteli bírói fórumként - a bírói döntést érdemben befolyásoló módon - nem vette figyelembe a fellebbező alperes által előterjesztett fellebbezési kérelemben felhozott jogi érveket, a fellebbezési kérelmét nem vizsgálta meg. Ezzel sérült az indokolt bírói döntéshez fűződő jog, nem teljesült - az egyedi ügyben hozott bírói döntések megítéléséhez is alapul szolgáló tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő - hatékony bírói jogvédelem követelménye, az indítványozó hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való joga nem jutott érvényre. Az ítélet indokolása nem elégíti ki azt a minimális tartalmi követelményt, hogy a Pp. rendelkezéseinek megfelelően az elsőfokú bírói döntés törvényességét érintő, a fellebbezésben jelölt lényeges kérdéseket kellő mélységben vizsgálja meg, és ennek indokait döntésében részletesen mutassa be. Mindezek következményeként a bírói ítélet nem bír meggyőző erővel, amit a rendelkező rész és annak indokolása csak együtt ad. A bírói ítélet biztosítása nem pusztán formalitás, a végleges döntésről szóló másodfokú bírósági eljárás nem nélkülözheti a tisztességes eljárás követelményeit. Ez csak akkor valósul meg, ha a bíróság a perbe vitt kérdést valóban elbírálja.

Az indítványozó megítélése szerint a határozatok indokolásának a kötelezettsége az állam igazságszolgáltatási hatalmát gyakorló bíróságok tevékenysége ellenőrizhetőségének is alkotmányos biztosítéka.

Mezőcsát, 2015. január 16.

Tisztelettel

Kondrák Mihály
indítványozó

